

Prologas

1815 m., likus dešimčiai metų iki tikrosios istorijos pradžios...

Gareto Senklero santykiai su tėvu rėmėsi keturiomis taisyklėmis. Jis turėjo jų laikytis, kad išsaugotų humoro jausmą ir sveiką protą.

Pirma, jie šnekėdavosi tik iškilus būtinam reikalui.

Antra, stengdavosi, kad visi būtini pokalbiai būtų kuo trumpesni.

Trečia, jei tekdavo pasikalbėti daugiau, ne tik pasisveikinti, labai praversdavo trečias asmuo.

Ir galiausiai ketvirta, siekdamas nenusižengti pirmai, antrai ir trečiai taisyklems, Garetas pasistengdavo, kad per mokinių atostogas kuris nors iš draugų pasikviestų jį į svečius.

Kad nereikėtų grįžti namo.

Kad nereikėtų susitikti su tėvu.

Žodžiu, Garetas manė – jei tik apie tai susimąstydavo, o nuotada, kai ištobulino šią vengimo strategiją, susimąstydavo retai, – kad taisyklės jam puikiai padeda gyventi.

Jos buvo naudingos ir tėvui, nes Ričardas Senkleras savo jaunėlių sūnų mylėjo maždaug taip pat, kaip jaunėlis sūnus mylėjo jį.

Todėl vieną dieną iš mokyklos iškvieštas namo Garetas nepaprastai nustebo.

Kvietimas buvo primygtinis.

Tėvo žodžiai nepaliko vietos abejonėms. Garetas nedelsdamas turėjo prisistatyti į Senklerų rūmus.

Jį tai gerokai suerzino. Po dviejų mėnesių jis turėjo užbaigti Itoną. Gyvenimas mokykloje virte virė. Jis studijavo, pramogavo ir, žinoma, retsykais vėlų vakarą slapčia išsmukdavo į vietinį viešnamį vyno ir moterų.

Gareto gyvenimas buvo toks, apie kokį svajoja kiekvienas aštuoniolikmetis. Jis spėjo, kad ir sulaukęs devyniolikos gyvens taip pat laimingai, svarbiausia – kuo mažiau rodytis tėvui. Rudenį jis kartu su geriausiai draugais pradės studijuoti Kembriže ir, be abejo, vėl visa galva pasiners į mokslus ir pramogas.

Dairydamasis po Senklerų rūmų priemenę jis giliai atsiduso. Norėjo pavaizduoti subjurusį, bet iš tikro veikiau jau atrodė išsigandęs. Po galais, ko gi iš jo užsigeidė baronas? Tėvas – nors Garetas jo taip nebevadino – buvo visiškai apleidęs jaunėlių sūnų, vykdė tik vienintelę savo priedermę: leido jį į mokslus.

Visi žinojo, kodėl – jei Garetas nebūtų išsiųstas į padorį mokyklą, draugai ir kaimynai užbadytų jį pirštais.

Kai Gareto ir tėvo keliai nenorom susikirsdavo, baronas paprastai ištaisai niurzgėdavo, kaip sūnus jį nuvylė.

Garetui tuomet kildavo baises noras dar labiau nuvilti baroną. Juk privalu pateisinti tėvų lūkesčius.

Laukdamas, kol liokajus praneš baronui apie jo atvykimą, Garetas koja bilsnojo į žemę. Savo namuose jis jautėsi svetimas. Per pastaruosius devynerius metus praleido čia tiek mažai laiko, kad rūmuose nebesijautė kaip namie. Jo akyse tai tebuvo akmenų krūva – šiuo metu priklausanti tėvui, vėliau atiteksianti vyresnėliui jo

broliui Džordžui. Garetas negaus nieko: nei rūmų, nei Senklerų turtų; jis žinojo turėsiąs pats atrasti savo vietą pasaulyje. Baigęs Kembridžą ketino stoti į kariuomenę; vienintelis kitas priimtinas kelias būtų kunigystė, bet tam jis *visiškai* netiko.

Garetas beveik neprisiminė mamos, mirusios per nelaimingą atsitikimą, kai jam buvo penkeri. Atsiminė tik tai, kaip ji kedenavo jam plaukus ir juokdavosi sakydama, kad jis niekada nebus rimtas.

„Mano mažas išdykėli, – sakydavo ji, paskui pašnibždomis pridurdavo: – Išlik toks visada. Kad ir ką gyvenime veiktum, išlik toks.“

Jis toks ir išliko. Taigi labai abejojo, kad anglikonų bažnyčia priimtų jį į savo gretas.

– Ponaiti Garetai.

Išgirdęs liokajaus balsą Garetas pakėlė galvą. Gilfoilas niekada nieko neklausdavo, visi jo sakiniai skambėjo lyg teiginiai.

– Tėvas jus priims dabar, – monotonišku balsu pridūrė Gilfoilas. – Jis darbo kambaryje.

Garetas linktelėjo pagyvenusiam liokajui ir patraukė koridoriui į tėvo darbo kambarį, nemėgstamiausią savo patalpą visuose namuose. Čia tėvas jam skaitydavo pamokslus, aiškino, kad jis niekada nieko nepasieks, atsainiai užsimindavo, kad nevertėjo susilaukti antro sūnaus, prikaišiodavo, kad Garetas tik švaisto šeimos pinigus ir teršia namų garbę.

Belsdamas į duris Garetas pagalvojo, kad su šiuo kambariu jo nesieja nė vienas geras prisiminimas.

– Įeik!

Garetas pastūmė sunkias ažuolines duris ir įžengė į vidų. Tėvas sėdėjo prie stalo ir kažką rašė ant lapo. Atrodė puikiai. Garetas abejingai pagalvojo, kad jo tėvas visada atrodo puikiai. Viskas būtų paprasčiau, jei jis virstų vyro karikatūra raudona nosimi, bet

ne, lordas Senkleras buvo sveikas, stiprus ir atrodė ne penkiasdešimties, o veikiau jau trisdešimties metų amžiaus.

Trumpai tariant, baronas atrodė kaip žmogus, kurį privalu gerbti.

Dėl to jo panieka dar skaudžiau gėlė.

Garetas kantriai laukė, kol tėvas pakels galvą. Nesulaukęs atsikrenkštė.

Jokio atsako.

Garetas kostelėjo.

Nieko.

Garetas sukando dantis. Tėvas visada taip elgdavosi – ignoruodavo jį, tarsi norėdamas priminti, kad sūnus nevertas nė kruopelės jo dėmesio.

Garetas pagalvojo, gal reikėtų ką nors pasakyti. „Sere“. Arba „milorde“. Netgi pasvarstė, ar nereikėtų ištarti „tėve“, bet galiausiai tik atsirėmė į durų staktą ir ėmė švilpauti.

Tėvas iškart pakėlė galvą.

– Liaukis! – užriko.

Garetas kilstelėjo antakį ir nutilo.

– Ir atsistok tiesiai. Varge mano, – gižiai suniurnėjo baronas, – kiek kartų reikės tau sakyti, kad švilpauti nepadoru?

Garetas sekundę luktelėjo, tada paklausė:

– Ar turėčiau į tai atsakyti? O gal tai retorinis klausimas?

Tėvas išraudo.

Garetui gerklėje įstrigo gumulas. Nederėjo taip kalbėti. Žinojo, kad savo pašaiptu tonu įsiutins baroną, bet kartais būdavo taip sunku laiku užsičiaupti. Jis daug metų stengėsi pelnyti tėvo prielankumą, kol galiausiai pasidavė ir susitaikė su esama padėtimi.

Dabar jis mėgavosi versdamas baroną jaustis taip pat blogai, kaip jautėsi pats. Juk reikia džiaugtis ir menkais malonumais.

– Stebiuosi, kad tu čia, – pasakė tėvas.

Garetas sumišęs sumirkšėjo.

– Tu mane kvietei, – atsakė.

Apgailėtina tiesa buvo ta, kad tėvui jis niekada nieko neatsakydavo. Taip, jis jį erzindavo, mėgindavo jo kantrybę, pasistengdavo, kad kiekvienas žodis nuskambėtų kuo įžūliau, bet niekada atvirai jam nepasipriešino.

Buvo paskutinis bailys.

Svajonėse jis kovojo su baronu. Išrėždavo, ką apie jį galvoja. Bet iš tikro visas jo maištas tebuvo švilpavimai ir niaurūs žvilgsniai.

– Kviečiau, – patvirtino tėvas ir šiek tiek atsilošė. – Vis dėlto nesitikėjau, kad įvykdysi mano paliepimą. Retai manęs paklausai.

Garetas nieko neatsakė.

Tėvas atsistojo ir priėjo prie greta esančio staliuko, kur laikė grafiną su brendžiu.

– Turbūt svarstai, ką visa tai reiškia, – tarė.

Garetas linktelėjo, bet kai tėvas nesiteikė į jį pažvelgti, ištarė balsu:

– Taip, tėve.

Baronas mėgaudamasis sriubtelėjo brendžio, palaikė burnoje gintaro spalvos skystį, versdamas Garetą laukti. Galiausiai atsisuko į sūnų, nužvelgė jį šaltu tiriamu žvilgsniu ir pasakė:

– Pagaliau sugalvojau, kaip galėtum pasitarnauti Senklerų šeimai.

Garetas iš nuostabos net loštelėjo.

– Sugalvojai?

Tėvas nugėrė dar gurkšnį, tada pasidėjo taurė.

– O taip. – Jis pirmą kartą per visą pokalbį pasižiūrėjo Garetui į akis. – Tu susituoksi.

– Tėve? – beveik žiaukčiodamas ištarė Garetas.

– Šią vasarą, – patvirtino lordas Senkleras.

Garetas įsikibo kėdės atlošo, kad nenugriūtų. Dėl Dievo meilės, jam aštuoniolika, dar toli gražu ne laikas tuoktis. O kaip Kembridžas? Ar ten išvis priima vedusius? Ir kur jis padėtų žmoną?

Beje, *su kuo* jam reikės tuoktis?

– Ji tau bus puiki pora, – toliau dėstė baronas. – O kraitis mums padės pataisyti finansinę padėtį.

– Finansinę padėtį? – sušnabždėjo Garetas.

Lordas Senkleras žvilgsniu nuvėrė sūnų.

– Mes prasiskolinę iki dugno, – griežtai pasakė. – Dar metai, ir prarasim viską.

– Bet... kaip?..

– Itonas nepigiai atsiėjo, – burbtelėjo baronas.

Žinoma, nepigiai, bet juk šeimos dėl to neišeina elgetauti, apimtas nevilties pagalvojo Garetas. Negali būti, kad tik jis dėl to kaltas.

– Tu mane nuvylei, bet aš nuo savo pareigų nebėgu. Leidžiu tave į mokslus kaip tikrą džentelmeną. Gavai žirgą, drabužių, turi stogą virš galvos. Laikas suaugti ir tapti vyru.

– Ką? – sušnabždėjo Garetas.

– Hmm?

– Ką? – šiek tiek garsiau pakartojo jis. – Ką turiu vesti?

– Merę Vintrop, – dalykiškai atsakė tėvas.

Garetui kraujas sustingo gyslose.

– Merė...

– Vrotamo dukra, – pridūrė tėvas.

Tarsi Garetas to nežinotų.

– Bet Merė...

– Bus nuostabi žmona, – toliau aiškino baronas. – Klusni; galėsi palikti ją kaime, o pats siautėti mieste su savo kvailais draugeliais.

– Bet, tėve, Merė...

– Jau sutikau tavo vardą, – nukirto tėvas. – Viskas. Sutartys pasirašytos.

Garetui vos nesustojo širdis. Ar tai tikrai vyksta? Negi galima priversti žmogų tuoktis? Šiais laikais?

– Vrotamas norėtų, kad tai įvyktų birželį, – pridūrė tėvas. – Sakiau, kad mums tinka.

– Bet... Merė... – išlemeno Garetas. – Negaliu vesti Merės! Vienas vešlus tėvo antakis pakilo beveik iki plaukų linijos.

– Gali ir vesi.

– Bet, tėve, ji... ji...

– Kvailiukė? – už jį užbaigė baronas ir sukikeno. – Ar pajusi skirtumą, kai ji gulės po tavim lovoj? O daugiau nieko nereikės su ja daryti. – Jis priėjo taip arti, kad Garetui pasidarė nejauku. – Tau tereikės ateiti į bažnyčią. Supratai?

Garetas tylėjo. Stovėjo sustingęs kaip statula. Nieko neįstengė daryti, tik alsuoti.

Merę Vintrop jis pažinojo visą gyvenimą. Ji buvo metais vyresnė už jį, jų dvarai jau daugiau nei šimtmetį ribojosi. Vaikystėje jie kartu žaisdavo, bet vėliau paaiškėjo, kad Merė silpno protelio. Būdamas kaime Garetas ją globojo ir gynė; praskėlė lūpą ne vienam peštukui, bandžiusiam ją pravardžiuoti ar pasinaudoti jos meilumu ir naivumu.

Bet *tuoktis* su ja jis negalėtų. Ji veikiau jau vaikas, nei moteris. Tai būtų nuodėmė. O jei ir ne, vis tiek kažkaip nepadoru. Argi ji pajęgtų suprasti, kas turi vykti tarp vyro ir žmonos?

Jis negalėtų su ja miegoti. Nieku gyvu.

Garetas praradęs žadą spoksojo į tėvą. Pirmą kartą gyvenime nesumetė, kaip šmaikščiai ir taikliai atsikirsti.

Jis nerado žodžių. Galbūt ir nebuvo tinkamų žodžių tokiai akimirkai.

– Matau, susikalbėjom, – šypsodamasis iš sūnaus tylos tarė baronas.

– Ne! – Garetui pro lūpas veržte išsiveržė šis vienas žodis. – Ne!
Aš negaliu!

Tėvas prisimerkė.

– Būsi ten, net jei reikės tave surišti.

– Ne! – Garetas duso, bet kažkaip pavyko prabilti. – Tėve, Merė.... Na, ji vaikas. Ir visada tokia liks. Tu tai žinai. Negaliu jos vesti. Tai būtų nuodėmė.

Baronas sukikeno ir greitai nususuko.

– Nori įtikinti mane, kad staiga atradai tikėjimą?

– Ne, bet...

– Tuomet mums nėra apie ką kalbėtis, – nutraukė jį tėvas. – Vrotamas jai skyrė labai didelį kraitį. Žinoma, kaip kitaip jis galėtų atsikratyti tos kvaišos.

– Nekalbėk taip apie ją, – sušnabždėjo Garetas.

Tegu jis ir nenori vesti Merės Vintrop, bet pažinojo ją visą gyvenimą – ji nenusipelnė tokių žodžių.

– Tai bus geriausias tavo darbas šiame gyvenime, – pareiškė lordas Senkleras. – Vrotamo pasiūlymas labai dosnus, taigi galėsiu paskirti jums tokią išmoką, kad patogiai gyventumėte.

– Išmoką, – bejausmiu balsu pakartojo Garetas.

Tėvas sukikeno.

– Nemanyk, kad patikėsiu tau krūvą pinigų. Tau?!

Garetas sunkiai nurijo seiles.

– O universitetas? – sušnabždėjo.

– Leisiu ir toliau mokytis, – atsakė tėvas. – Tiesą sakant, už tai galėsi padėkoti nuotakai. Jei ne kraitis, neišgalėčiau tavęs ten siųsti.

Garetas labai stengėsi kvėpuoti bent kiek lėčiau ir tolygiau. Tėvas žinojo, kaip jam svarbu studijuoti Kembrižde. Tai buvo bene vienintelis dalykas, dėl kurio jie sutarė: džentelmenas turi įgyti deramą išsilavinimą. Nesvarbu, kad jų požiūriai skyrėsi; Garetas

troško visko: ir žinių, ir socialinio gyvenimo, o lordui Senklerui terūpėjo įvaizdis. Jau prieš daug metų buvo nuspręsta, kad Garetas studijuos ir įgis diplomą.

O dabar paaiškėjo, kad lordas Senkleras žinojo negalėsiąs susimokėti už jaunėlio sūnaus mokslus. Ir kada gi jis ketino tai pasakyti? Kai Garetas ims krautis daiktus?

– Taigi viskas nuspręsta, – nukirto tėvas. – Turi tai padaryti. Džordžas yra mano įpėdinis, taigi negaliu leisti jam teršti mūsų kraujo. Be to, – patempęs lūpą pridūrė jis, – negalėčiau taip su juo pasielgti.

– O su manim gali? – sukuždėjo Garetas.

Negi tėvas jo šitaip nekenčia? Negi taip nevertina? Jis pažvelgė į baroną, žmogų, sukėlusį jam tiek kančių, niekada nenusišypsojusį, neištarusį drąsinamo žodžio. Niekada...

– Kodėl? – išgirdo save sakant Garetas. Balsas skambėjo gailiai, silpnai, tarsi inkštų sužeistas žvėris. – Kodėl? – pakartojo.

Tėvas neatsakė, tik stovėjo stipriai įsikibęs stalo krašto. Garetas kažkodėl negalėjo atplėšti žvilgsnio nuo tų pažįstamų rankų pabalusiais krumpliais.

– Aš tavo sūnus, – vis dar neįstengdamas pažvelgti jam į akis pasakė. – Tavo sūnus. Kaip gali šitaip elgtis su savo sūnumi?

Ir tada tėvas, tikras kandžių pastabų meistras, žmogus, kurio pyktis veikiau primena ledą, nei ugnį, pratrūko. Staigiai atitraukė rankas nuo stalo ir per visą kambarį užriaumėjo it koks demonas:

– Dieve mano, negi dar pats nesupratai? Tu man ne sūnus! Niekada nebuvai mano sūnus. Esi pavainikis, apgailėtinas išpera, kurį tavo motina pasigavo man išvykus.

Garetui sukilo pyktis – siaubingas įtūžis, kurį jis taip ilgai gniaužė ir slėpė. Jis smogė it banga, užliejo protą, užgulė krūtinę, neleido įkvėpti.

– Ne, – įnirtingai purtydamas galvą ištare jis. Žinoma, apie tai pasvarstydavo, netgi giliai širdyje to tikėjosi, ir vis dėlto tai negalėjo būti tiesa. Jis buvo *panašus* į tėvą. Jų nosys panašios. Ir...

– Aš tave maitinau, – tyliau, rūščiu balsu kalbėjo baronas. – Rengiau ir pristačiau pasauliui kaip savo sūnų. Kitas žmogus būtų išspyręs tave į gatvę, o aš išlaikiau. Taigi pats laikas atsimokėti už gera geru.

– Ne, – pakartojo Garetas. – Negali būti. Aš panašus į tave. Aš...

Lordas Senkleras akimirką patylėjo. Paskui su kartėliu ištare:

– Patikėk, tai tik nelemtas sutapimas.

– Bet...

– Galėjau atsisakyti tavęs vos gimusio, – nutraukė jį lordas Senkleras. – Galėjau palikti tavo motiną ir jus abu išmesti iš namų. Bet to nepadariau. – Jis įveikė juos skyrusį atstumą ir prisikišo prie pat Gareto. – Aš tave pripažinau kaip teisėtą sūnų. – Paskui tyliai, piktai pridūrė: – Tu man skolingas.

– Ne, – atsakė Garetas, pagaliau atgavęs tvirtumą, kurio jam šią akimirką tikrai reikėjo. – Ne, aš to nedarysiu.

– Nutrauksiu išlaikymą, – įspėjo baronas. – Nebegausi iš manęs nė penso. Galėsi užmiršti svajones apie Kembridžą, tu...

– Ne, – pakartojo Garetas.

Jo balsas nuskambėjo jau kitaip. Jis suvokė, kad pasikeitė. Ir kad tai pabaiga. Vaikystės pabaiga, nekaltybės pabaiga. Ir nauja pradžia...

Vienas Dievas žino, kieno pradžia.

– Nebenoriu turėti su tavim nieko bendro, – sušnypštė tėvas... ne, ne tėvas. – Baigta.

– Tebūnie, – atsakė Garetas.

Ir išėjo.

I SKYRIUS

Praėjo dešimt metų, ir štai susipažįstame su mūsų romano heroje. Tik norim iškart pranešti, kad ji niekada nebuvo drovi ir kukli mergaitė. Veiksmas vyksta per kasmetinį Smaitų ir Smitų miuziklą, likus maždaug dešimčiai minučių iki tos akimirkos, kai ponas Mocartas apsivers kape.

– *H*odėl mes taip save kankinam? – balsiai pasvarstė Hiacinta Bridžerton.

– Nes esam geri, malonūs žmonės, – sėsdamasi į pirmą eilę – tepadedą joms Dievas – atsakė svainė.

– Nesuprantu, negi dar pernai nepasimokėm, – ginčijosi Hiacinta, dėbsodama į laisvą vietą šalia Penelopės taip, tarsi ant jos gulėtų jūrų ežys. – Arba užpernai. O gal net...

– Hiacinta? – nutraukė ją Penelopė.

Hiacinta atsisuko į Penelopę ir klausiamai kilstelėjo antakį.

– Sėskis.

Hiacinta atsiduso. Vis dėlto atsisėdo.

Smaitų ir Smitų miuziklas. Laimė, renginys vykdavo maždaug kartą per metus; Hiacinta buvo tikra, kad ausims atsigauti po šio koncerto reikia mažiausiai dvylikos mėnesių.

Hiacinta vėl atsiduso, šikart garsiau nei pirmą kartą.

– Nežinau, ar esu geras ir malonus žmogus.

– Ir aš nežinau, – pritarė Penelopė, – bet vis vien nusprendžiau taip manyti.

– Tu tokia kilni, – atkirto Hiacinta.

– Sutinku.

Hiacinta pašnairavo į Penelopę.

– Tiesa, neturėjai didelio pasirinkimo.

Penelopė pasisuko ir prisimerkusi pasižiūrėjo į ją.

– Kaip tai reikėtų suprasti?

– Kolinas atsisakė tave lydėti, tiesa? – gudriai šypsodamasi paklausė Hiacinta.

Kolinas buvo Hiacintos brolis, prieš metus vedęs Penelopę.

Penelopė kietai sučiaupė lūpas.

– Mėgstu būti teisi, – pergalingai ištarė Hiacinta. – Ir labai gerai, nes dažniausiai būnu teisi.

Penelopė pašnairavo į ją.

– Ar žinai, kad esi nepakenčiama?

– Be abejo. – Hiacinta išdykėliškai šypsodamasi palinko prie Penelopės. – Bet, prisipažink, vis tiek mane myli.

– Iki šio vakaro pabaigos neketinu nieko prisipažinti.

– Lauksi, kol abi apkursim?

– Tik noriu pažiūrėti, kaip elgsiesi.

Hiacinta nusijuokė.

– Tu atitekėjai į mūsų šeimą, taigi privalai mane mylėti. Tai įrašyta sutartyje.

– Keista, bet neprisimenu, kad santuokos priesaikoje būtų buvę tokie žodžiai.

– Keista, – atkirto Hiacinta, – o aš kuo puikiausiai prisimenu.

Penelopė pažvelgė į ją ir nusikvatojo.

– Hiacinta, nežinau, kaip tau tai pavyksta, – tarė ji. – Tu tikrai erzinanti, bet visada sugebi išlikti žavi.

– Tai mano talentas, – kukliai atsakė Hiacinta.

– Na, už tai, kad šįvakar sutikai palaikyti man draugiją, pridėsiu kelis taškus. – Penelopė patapšnojo jai per ranką.

– O kaipgi! – atsakė Hiacinta. – Nors atrodo nepakenčiama, bet giliai širdyje esu draugiška ir miela.

Stebėdama veiksmą nedidelėje savadarbėje scenoje ji pagalvojo, kad veikiausiai tokia ir yra. Dar vieni metai, dar vienas Smitų ir Smitų miuziklas. Dar viena proga sužinoti, kokiais būdais įmanoma sugadinti nuostabų muzikos kūrinį. Hiacinta kaskart prisiekdavo daugiau čia kojos nekelsianti ir vis vien kasmet sėdėdavo šioje salėje, drąsinamai šypsodamasi keturioms merginoms scenoje.

– Pernai bent jau pavyko įsitaisyti gale, – tarė Hiacinta.

– Taip. – Penelopė įtariai pasižiūrėjo į ją. – Kaip sugebėjai? Juk mes su Felisite ir Eloiza sėdėjome priekyje.

Hiacinta gūžtelėjo pečiais.

– Laiku nuėjau į tualetą. Tiesą sakant...

– Nedrįšk šįvakar taip pasielgti, – įspėjo Penelopė. – Jei paliksi mane vieną...

– Nesijaudink, – atsiduso Hiacinta, – niekur nepradingsiu. Bet, – bedė pirštu į Penelopę; už tokį damoms nederamą elgesį mama ją būtų išbarusi, – norėčiau, kad prisimintum mano geradarystę.

– Ir kodėl man atrodo, – tarė Penelopė, – kad nori iš to kažką išpešti? O tada, kai mažiausiai tikėsiuosi, išdygsi prieš mane ir pareikalaus kokios nors paslaugos.

Hiacinta suklapsėjo blakstienomis.

– Kodėl gi turėčiau išdygti?

– O, žiūrėk, – dėbtelėjusi į svainę kaip į kokią pamišėlę tarė Penelopė, – ateina ledi Denburi.

– Ponia Bridžerton, – tarstelėjo, veikiau jau amtelėjo, ledi Denburi. – Panele Bridžerton.

– Labą vakarą, ledi Denburi, – su senyva grafiene pasisveikino Penelopė. – Užėmėm jums vietą pirmoje eilėje.

Ledi Denburi prisimerkė ir lazda švelniai pastukseno Penelopei per čiurną.

– Visada galvoji apie kitus, ar ne?

– Žinoma, – sutiko Penelopė. – Kaip kitaip.

– Cha, – ištarė ledi Denburi.

Hiacintai dingtelėjo, kad tai mėgstamiausias grafiinės žodis. Tiesa, dar „hmm“.

– Hiacinta, pasislink, – paliepė ledi Denburi. – Atsisėsiu tarp jūsų.

Hiacinta klusniai persėdo kairiau.

– Kaip tik svarstėm, dėl kokių priežasčių čia ateinam, – ledi Denburi įsitaisius, tarė ji. – Ir nė vienos nesugalvojau.

– Negaliu kalbėti už tave, – Hiacintai atsakė ledi Denburi, – bet *ji*, – senutė galva mostelėjo į Penelopę, – čia sėdi dėl tos pačios priežasties, kaip ir aš.

– Dėl muzikos? – galbūt pernelyg mandagiai paklausė Hiacinta.

Ledi Denburi atsisuko į Hiacintą, veidas susiraukšlėjo, veikiausiai ji šypsojosi.

– Hiacinta Bridžerton, tu man visada patikai.

– Ir jūs man visada patikot, – atsakė Hiacinta.

– Tikiu, nes retsykais ateini man paskaityti, – tarė ledi Denburi.

– Kas savaitę, – priminė jai Hiacinta.

– Retsykais ar kas savaitę – koks skirtumas?! – Ledi Denburi niekinamai mostelėjo ranka. – Vis tiek ne kasdien.

Hiacinta nusprendė, kad į tai geriau neatsakyti. Ledi Denburi bet kokius jos žodžius vėliau išaiškintų kaip pažadą lankyti ją kiekvieną dieną.

– Dar noriu pridurti, – purkštelėjo ledi Denburi, – kad praėjusią savaitę pasiėlgei labai negražiai – palikai vargšiukę Priscilą kabančią ant uolos.

– Ką jūs skaitot? – susidomėjo Penelopė.

– „Panelę Batervort ir pamišusį baroną“, – atsakė Hiacinta. – Be to, ji ten nekabo. Dar ne.

– Paskaitei į priekį? – griežtai paklausė ledi Denburi.

– Ne, – vartydama akis atsakė Hiacinta. – Bet juk nesunku atspėti. Panelę Batervort jau kabojo ant namo stogo ir ant medžio.

– Ir ji vis dar gyva? – paklausė Penelopė.

– Nesakiau, kad ji buvo pakarta, – sumurmėjo Hiacinta. – O gaila.

– Šiaip ar taip, – įsiterpė ledi Denburi, – labai negražu palikti mane *kaboti*.

– Autorė nusprendė užbaigti skyrių kaip tik toje vietoje, – nepasidavė Hiacinta. – Be to, kantrybė – dorybė.

– Tikrai ne, – jausmingai paprieštaravo ledi Denburi. – Jei taip tvirtini, esi kvailesnė, nei maniau.

Niekas nesuprato, kodėl Hiacinta antradieniais lanko ledi Denburi ir skaito jai knygas, bet Hiacintai patiko leisti popietes su grafiene. Ledi Denburi buvo užgaidi ir nemaloniai tiesi, bet Hiacinta ją dievino.

– Judvi kartu esat rimta grėsmė, – tarė Penelopė.

– Mano gyvenimo tikslas – pastatyti į pavojų kuo daugiau žmonių, – pareiškė ledi Denburi. – Taigi, ponია Bridžerton, priimsiu tai kaip komplimentą.

– Kodėl kreipiatės į mane „ponia Bridžerton“ tik tada, kai norit išrėžti kokią reikšmingą tiesą? – nusistebėjo Penelopė.

– Taip geriau skamba, – paaiškino ledi Denburi ir, pabrėždama savo žodžius, garsiai stuktelėjo lazdele į žemę.

Hiacinta nusišypsojo. Ji svajojo pasenusi būti lygiai tokia, kaip ledi Denburi. Atvirai kalbant, pagyvenusi grafienė jai patiko labiau už daugumą bendraamžių. Tris sezonus praleidus vedybų turguje Hiacintai mažumėlę įgriso diena po dienos matyti tuos pačius veidus. Tai, kas kadaise džiugino – puotos, vakarėliai, gerbėjai, – jai ir dabar patiko. Hiacinta tikrai nebuvo iš tų, kurie skundžiasi jiems tekusiais turtais ir privilegijomis.

Vis dėlto tokio džiaugsmo, kaip anksčiau, ji nebejuto. Jai nebeužimdavo kvapo žengiant į puotų menę. Ir šokis tebuvo šokis, o ne įstabi judesių magija.

Ji suvokė, kad nebeliko jaudulio.

Deja, kai tik užsimindavo apie tai mamai, kaskart išgirdavo tą patį atsakymą: susirask vyrą. Violeta kaip įmanydama mėgino ją įtikinti, kad tai viską pakeis.

Kurgi ne.

Hiacintos motina, su savo ketvirta ir paskutine dukterimi šnekėdama apie jos šeiminių padėtį, net nebesistengė būti subtili. Ištekinti dukrą jai tapo svarbiausiu tikslu.

Net Joana Arkietė karingumu nebūtų prilygusi Violetai iš Meifero. Nei maras, nei badas, nei jokia kita neganda nebūtų sutrukdžiusi jos siekiui laimingai sutuokti visus aštuonis vaikus. Bebuvo likę du: Gregoris ir Hiacinta, bet Gregoriui dar tik sukako dvidešimt ketveri, o tokio amžiaus džentelmenas ramiai gali senberniauti (Hiacintos nuomone, tai buvo siaubingai nesąžininga).

O Hiacintai buvo dvidešimt dveji. Vienintelis dalykas, padėjęs jos mamai išsaugoti šiokią tokią ramybę, buvo tas, kad Eloiza ištekėjo sulaukusi itin brandaus dvidešimt aštuonerių metų amžiaus. Palyginti su ja Hiacinta tebuvo kūdikis vystykluose.

Niekas nebūtų galėjęs pasakyti, kad Hiacintai neliko vilčių, bet net ir jai teko pripažinti, kad senmergystės riba pamažu artėja. Per šiuos trejus metus nuo debiuto jai piršosi keli vyrai, bet ne tiek daug, kiek galėtum tikėtis. Juk Hiacinta buvo graži – na, ne pati nuostabiausia mergina mieste, bet tikrai gana žavi, – be to, turtin-ga. Jos kraitis vėlgi nebuvo didžiausias, bet turtų medžiotoją tikrai suviliotų.

Svarbiausia, aukštuomenėje ji užėmė garbingą vietą. Jos brolis, kaip prieš tai tėvas, buvo vikontas. Na, galbūt tai ir ne pats aukščiausias titulas šalyje, bet jų šeima buvo įtakinga ir visų mėgstama. Jei to dar pasirodytų maža, jos sesuo Dafnė buvo Heistingso hercogienė, o kita sesuo, Frančeska, – Kilmartino grafienė.

Taigi jei kas nors norėtų įsilieti į vieną galingiausių Britanijos šeimų, neprašautų pasirinkęs Hiacintą Bridžerton.

Ir vis dėlto siekiančių jos rankos buvo labai mažai – grėsmingai mažai.

Per pirmą sezoną ji sulaukė trijų pasiūlymų.

Per antrą – dviejų.

Pernai – vieno.

O šiemet jai išvis dar niekas nesipiršo.

Būtų galima tvirtinti, kad jos populiarumas krinta. Žinoma, net paskutinis kvailys nesumanytų to ištarti balsiai. O jei kas ir užsimintų, Hiacinta pultų prieštarauti, atmetusi faktus ir bet kokią logiką.

Ir veikiausiai ginčą laimėtų. Mažai kas sąmoju, iškalbingumu ir nuovokumu prilygo Hiacintai Bridžerton.

Tomis retomis akimirkomis, kai susimąstydavo apie savo gyvenimą, ji pagalvodavo, kad galbūt kaip tik dėl to jos gerbėjų skaičius bauginamai mažta.

Tai nesvarbu, pamanė ji, stebėdama, kaip Smaitų ir Smitų merginos vaikštinėja po menės priekyje pastatytą nedidelę pakylą.

Hiacinta negalėjo priimti nė vieno pasiūlymo. Trys vyrai jai piršosi tik dėl pinigų, du buvo mulkiai, o vienas – mirtinas nuoboda.

Verčiau jau likti netekėjusiai, nei susisaistyti su žmogumi, šalia kurio ima žiovulys. Net jos mama su tuo sutiko.

O dėl šio nevaisingo sezono... Ką gi, jei Britanijos džentelmenai nesugeba įvertinti protingos moters, turinčios savo nuomonę, tai jų, o ne Hiacintos bėda.

Ledi Denburi lazda pastukseno į grindis, vos nepataikė Hiacintai į dešinę koją.

– Klausykit, – tarė ji, – gal kuri nors matėt mano anūką?

– Kurį? – paklausė Hiacinta.

– Kurį anūką, – nekantriai pakartojo ledi Denburi. – Kurį anūką? Vienintelį, kuris man patinka.

Hiacinta net nesistengė nusišypsoti nuostabos.

– Šįvakar čia ateis ponas Senkleras?

– Žinau, žinau, – sukikeno ledi Denburi. – Aš ir pati negaliu tuo patikėti. Tik ir laikiu, kada pro lubas įsiverš dangiškos šviesos spindulys.

Penelopė suraukė nosį.

– Manau, tai šventvagystė, bet nesu tuo tikra.

– Ne, ne šventvagystė, – net nežiūrėdama į ją atsakė Hiacinta. – O kodėl jis ateis?

Ledi Denburi lėtai nusišypsojo. Kaip gyvatė.

– O kodėl tau taip įdomu?

– Man *visada* įdomu apkalbėti kitus, – prisipažino Hiacinta. – Visus. Jau turėtumėt tai žinoti.

– Tai gerai, – burbtelėjo ledi Denburi, regis, suirzusi, kad jai buvo paprieštarauta. – Jis ateis, nes aš priverčiau.

Hiacinta su Penelope vienodai pakėlė antakius ir pasižiūrėjo į ją.